

[Arbejdsministeren]

nu skal hedde, og det var det, jeg mente med mine bemærkninger i første omgang.

I øvrigt synes jeg ikke, at fru Lone Dybkjær skulle være kommet med sine hårde bemærkninger om arbejdsmarkedets parter, for hvis man skulle gennemføre det radikale venstres forslag, måtte man faktisk, som fru Lone Dybkjær også selv var inde på i sit indlæg, ændre på en lang række praktiske og tekniske områder for at kunne få det til at fungere i praksis. Det fungerer immervæk bedre, når det fungerer i et samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Den pakke, som socialministeren og statsministeren, som man så smukt har talt om, har pakket omkring børnefamilierne, tror jeg er pakket med mange varme følelser.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Som arbejdsministeren ved, er varme følelser udmærkede på visse områder, men somme tider kan det også være udmærket med lidt kontant eller konkret lovgivning. Jeg havde ikke til hensigt at være grov over for arbejdsmarkedets parter, men der er stor forskel på, om man siger, at man vil vedtage dette lovforslag og så løser de praktiske problemer, eller man dynger alle de praktiske problemer op og er tøvende over for lovgivningen; det er det første, jeg synes vi skal gøre.

Jeg er enig med arbejdsministeren i, at det vil tage år, før der sker en mentalitetsændring, men ét sted skal vi jo begynde, og jeg synes, dette er et udmærket sted. Udviklingen i Sverige viser da også, at det går, men at det går usigeligt langsomt, og det vil det også gøre her, men det er dog bedre, end at det slet ikke går.

Det, som jeg egentlig var lidt ked af, er, at vi dynger alle disse besværligheder op. Det gjorde vi også, dengang vi diskuterede, om kvinderne skulle have ligeløn eller ej, men alligevel er vi to jo da i hvert fald ikke uenige om – arbejdsministeren har selvfølgelig ret i, at vi kender hinandens holdninger meget godt – at der skal være ligeløn, og jeg tror derfor også, at arbejdsministeren inderst inde er helt enig med mig i, at dette forslag skal gennemføres. Derfor synes jeg bare, vi skal vedtage det og ordne de praktiske problemer bagefter. Jeg tror også, at det af ammemæssig-

ge grunde primært bliver kvinderne, og det synes jeg heller ikke gør noget, men hvis det viser sig at være tilfældet, og hvis det viser sig at volde problemer, må vi bare være villige til at sikre kvindernes absolut sikre tilknytning til arbejdsmarkedet. Det mener jeg dybest set også at børnenes fædre og kvindernes mænd kan være interesseret i.

(Kort bemærkning).

Stubkjær Pedersen (CD):

Jeg forstår ærlig talt ikke hele denne kvindeligestillingsdebat, som der til dels foregår nu – måske er det, fordi jeg er mand – jeg synes faktisk, man skulle vende det om. Når jeg var rimeligt positiv over for dette forslag, var det, fordi det er starten på en ligestilling over for mænd; det er da i høj grad en forbedring af mænds ligestilling, hvis en mand kan få mulighed for at opleve den nyfødte i starten. Ganske vist er det kvinden, der føder den nye, men det er som regel manden, der holder i hånden og giver gasmasken, og det kan for manden være en stor oplevelse.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Stubkjær Pedersen, at det er rigtigt opfattet.

Birthe Hansen (SF):

Jeg tvivler skam slet ikke på fru Lone Dybkjærs positive holdning til mange SF-forslag. Men kunsten at lave reformer i krisetider for småbørnsfamilier er åbenbart ny, for den kunst var ikke til stede i maj 1980, og så må jeg vist gå ud fra, at kunsten er noget, de radikale har lært af SF.

For øvrigt glemte jeg vist at sige før, at vi trods alt det, jeg har sagt, selvfølgelig vil se positivt på forslaget; der ligger en forbedring i det.

Tinning (VS):

Bare tre små bemærkninger. Den ene vedrører det, fru Lone Dybkjær talte om med fuld lønkomensation, nemlig at det skulle være så socialt, at man kun benyttede sig af dagpengeniveauet. Ja men for dem, vi efter sigende begge interesserer os mest for, nemlig de socialt dårligst stillede, de socialt mest pressede, er det et stort problem, om de kan